

**22-и СВЕТОВЕН КОНГРЕС НА ПОЕТИТЕ
ОТ 29/6 ДО 3/7/2011 – ЛАРИСА
ТЕМА: УНИВЕРСАЛНО БРАТСТВО И МИР ПОСРЕДСТВОМ ПОЕЗИЯТА**

КОНСТАНС ДИМА

Скъпи приятели поети, добър вечер.
Ще започна участието си с едно свое стихотворение, озаглавено:

Все още търси

*Измори се.
Да хапе като бясна.
Отчаянието си.*

*Роди се беглец. И търси. Още. В дупките на Космоса.
Матката на Вселената.*

Да, родена съм емигрантка и още от детската си възраст бях насочила погледа си към безкрайното тяло на Вселената, търсейки там отговори на въпросите си. Със спътник траура от отсъствието на Майката, търсих я навсякъде, за да я открия в светлия блясък на Луната.

Спомням си

Нерешителността си, когато прониквах в тайните на матката на Майката Земя.

Спомням си

Вълнението, което почувствах, когато зърнах магията на гърдите ѝ, обляни в сребърния блясък на Луната.

Спомням си

Вика, който издадох: "Аз съм част от биещето ѝ сърце. Всички жени сме част от нейното сърце!" (Оттогава тази мисъл ме преследва.)

Растейки в среда на приятелство, но и с травмата на войната, която зарастваше, идеята за братство и мирно съжителство взе в мен такива размери, че тя стана движещата сила в търсенето ми на причините, които пораждат войната. Като дете - жертва на войната, ужасява ме фактът, че светът ни отново се движи към световна война и се страхувам, че ще бъдат масово пожертвани в олтара на войната деца, както стана по време на гражданската война в моята страна, и както става винаги по време на кризи.

Особено място в поетичната ми проза заема Ерос, от една страна, защото той е един от най-значителните богове на древността (едно от трите божества създали света, според Теогонията на Хезиод) и, от друга страна, защото той е най-разтърсващ и следователно най-каталитичният, в резултат да дава изключително ценни отговори на въпросите ни. Да, Ерос има силата да извади наяве не само най-светлата, но и най-мрачната ни страна. Силата на болката, която причинява, е толкова голяма, че, ако не ни убие, може да ни научи и да ни направи мъдри, като нищо друго. В заключение на мисълта ми за Ерос и за по-нататъшен размисъл ще спомена един откъс от "Лазурния

цвят на самотата" (последното ми произведение, оригиналната версия на което са намира в процес на издаване в Париж):

Душата ѝ престана да страда. Ерос се помири с нея с благословията на своята майка Венера.

Хармонията, рожба на съюза любов-омраза, бдеше до нея.

Тя беше много благодарна на своите Древни, които, обезпокоени от бурите на войната, поискаха намесата на Зевс, Марс и Венера да дадат съгласието си за брака на тяхната дъщеря с Космос, за да се усмирят душите на хората.

Вече престана да проклина скандалния Ерос за радостта, която изпитваше от една страна да воюва като неговия баща Марс, и от друга да е вечно прилепен към своята майка Венера, подчинен на волята ѝ.

Не се сърдеше вече и на Хармонията, че беше толкова крехка. И как да не беше, след като живееше с непрекъсната заплаха на войната под стрелите, които заграждаше по нея Ерос.

Усмирена си помисли: Животът е непрестанна борба между противоположностите. Между мъжките и женските елементи на природата. Трудно е да балансираш. Лесно е да предизвикаш война помежду им. Война, от която можеш да излезеш само като победен или победител.

Колкото дълбоко и да ценя духа и душата на мъжа, все пак не мога да пренебрегна факта, че зад всеки гений се намира и една жена. Все повече се питам: какво представлява светът ни? Да не би да е изграден върху принципи, наложени от мъжете? Какво представлява нашата цивилизация? Не се ли основава изключително на философската мисъл на мъжете? Дори и троицата е патриархална. Не мога да се освободя от чувството, че отговорни за страданията на човека са църквата и образованието, които са инжектирали в света сперма на мъжка и патриархална тирания, водейки по този начин обществото ни към насилие и корупция. Време е да спре борбата между двата пола и да признаем най-сетне същественния принос на Великата Майка в човешкото съществуване.

Какво е отношението ни спрямо Майката Земя? Към онази, която ни отгледа и ни закриля? Сигурно не може да се чувствуваме особено горди, ако застанем и помислим върху своята позиция. Гледайки трезво какво става около мен и отвъд границите, съвестта ми на поетеса ми казва, че дължим да намерим отново загубената си идентичност, за да можем да възстановим нарушеното равновесие.

Целият ход на живота ми, през който смених много местопребивавания и бях изложена често на враждебното отношение на хората и на комическите елементи, ме накара да осъзная, че не е случайно установяването ми в Амнисос, древното пристанище на Кносос, където цивилизацията е стигнала в своя апогей благодарение на равновесието, съществувало там между мъжките и женските елементи. Ще го кажа просто: Както знаем, двата характерни символа на Минойския Крит са богинята на змиите и бикът. Богинята на змиите, представляваща Земята и Луната, тоест женския елемент в природата и бикът, символизиращ Небето и Слънцето, тоест мъжкия елемент, символизируют всъщност двата аспекта на Света. Тези две страни, намиращи се обикновено в борба помежду си, в Минойския Крит се намират в съвършена хармония. Затова и цивилизацията е могла да разцъфне там!

Змията, като един от най-важните символи на Луната и следователно на женската страна на природата, се счита, че раздава плодовитост и знание. Напоследък сме свидетели на шокиращи събития. Кризата, която изживяваме обаче, не е само икономическа. Тя е, според мен, криза на цивилизацията и преди всичко на образованието и възпитанието. За съжаление, все още не сме проумели колко важно е образованието и възпитанието и в каква степен на упадък се намира в днешно време. Обаче светът се променя и дори из основите си и ще се промени коренно в близко бъдеще. И промяната, която се ивършва, промяната, която ще разтърси всичко, се дължи на все по-същественото присъствие на Жената. Женският глас, който се намира и вътре в мъжа, е този, който прави човека да уважава в стабилността и верността, характерни за Обичта (Агапе), свободния израз на Любовта (Ерос). Женският глас е този, който противопоставя на войната и антагонизма мира и сътрудничеството. Женският глас е отново този, който оспорва справедливото разпределение на труда и богатата, както в дома, така и извън него. Постепенно ще се изяви и предназначението на Женското Начало и то посредством жената, носеща спермата на Великата, Вселенската Майка. Благословеният ѝ принос за човечеството е способността ѝ да разбира и да обича, напомняйки ни думите на Елифас Леви: "Мъжът е обич в интелекта, жената е интелект в обичта."

Позволете ми тук да добавя, че както за нас са от жизнено значение и двете небесни тела - Слънцето и Луната, които в гръцката митология символизират близнаците Аполон и Артемида, в стремежа си да разглеждаме въпросите, отнасящи се до вселенската истина, необходимо е също така да вземем предвид и възгледа на жените, ако желаем да живеем в едно хармонично общество.

За мен е безспорно, че призиванието на жената е да стои до мъжа, а не да се бори срещу него. Призиванието на Майката е да прегръща всичките си деца, а не да ги изпраща на война, както ни накараха да вярваме, дори за обществото на Спарта, където, ако потърсим добре, ще видим, че в никой друг гръцки град жената не е била повече респектирана, почитана и свободна. Мястото на жената в Спарта е било подобно на това, което е било в Минойския Крит. Но човечеството има още да извърви дълъг път, за да се научи да не унищожава местата на боготворене на Жената, да не изопачава историческата истина за нея и да има желание да проучва вярно и без предубеждение. Няма да се разпростирам повече върху въпроса за Спарта, оставям на историците да си свършат работата. Аз говоря като поетеса и усетът ми като поетеса ми казва, че всичко се е преобърнало, за да влезе в нов път, хода на който ни се налага неизбежно да последваме. Все още не сме проумели, че всички тези промени, които се извършват, стават, за да се уравни мъжките и женските елементи на природата. Идеята за равновесието отново се появява. Пълното ѝ проявление е, което ще ни доведе до братството и в следствие на това - към световния мир. За съжаление, все още не сме стигнали до необходимото ниво да сме в състояние да обикнем с мащабите на Великата Майка - обич, способна да обедини човечеството с връзките на братството, нито сме придобили духовното ниво, което изисква възприемане на ролята на постоянна дейност, оставяйки същевременно вън от нивото на дейността, така че да последваме движението на природата, подчинена на закона, който управлява цялата вселена, единствената гаранция за равновесието в природата и за световния мир.^й

С две думи, светът се променя, но, за да поеме правилната посока, трябва хората да се научат да обичат и да мислят правилно - нещо, което ще се

постигне единствено с ефективно образование и възпитание, където
решителна роля ще изиграе Жената.

И като жена:

Dum spiro spero

*С вероятност мъглява
но с очи
жадуващи за светлина
и със сърце копнеещо
за братство и мир
мечтая и се надявам*

Превод от гръцки: Илектра Арабадзи